

ἦτον βεβαίως ὡς μηδὲν πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὅτι ὑποφέρουν οἱ δύο ἐρασταί. Ὁ Κ. Οὐίλμωτ ἐστις ἐκλινεν ἤδη εἰς τὸ νὰ διαλύσῃ τὸ συνοικέσιον, τὸ ἀπεφάσισεν ἅμα ἔμαθε τὸ δυστύχημά μου. ὁ Κ. Οὐίλμωτ εἶχε μίαν ἀρετὴν ὅσον ἐνδέχεται τελείαν, ἡ ἀρετὴ αὕτη ἦτον ἡ φρόνησις, ἡ μόνη ἡ ὁποία ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶς μένει ὅταν φθάσωμεν εἰς τὸ ἐβδομηχοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας μας.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΑ.

Φ. ΑΝΚΙΑΛΩΝΟΣ

Περὶ τῶν μεγάλων χαρακτήρων ΔΟΚΙΜΙΟΝ.

(συνέχεια ἴδε φυλλ. ΣΤ').

Οἱ μεγάλοι χαρακτήρες ἀναδεικνύονται εἰς τοὺς εὐτυχήσαντας νὰ τοὺς παράξωσιν αἰῶνας καὶ τόπους δι' ἰσχυράς καὶ εὐεργετικῆς ἐν τῷ ἡθικῷ κόσμῳ ἐπιβροῆς. Ἐπιχειρήσεις μὲν τολμηραὶ μὴ γιγαντώδεις, μακρὰ δὲ καὶ ἐπίπονα ἔργα, τῶν ὁποίων οἱ ἐπερχόμενοι δρᾶσκειν τοὺς καρπούς, σέβας πρὸς τὸ παρεχόμενον ἀποφορὸν πρὸς τὸ μέλλον, ἰδέαι ὀλίγαι ἀλλ' ἐνεργοὶ καὶ μεγάλοι, ὀλίγοι λόγοι καὶ πράξεις πολλάι· γλῶσσα ἀνδρική καὶ ἐνψυχος, δραστηριὰ δύναμις καὶ ὄχι βεβιασμένη προσπάθεια, θυσιᾶν ἀνεπίδεικτοι, πάθη ἀνευ μικρότητος εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀντικειμένων καὶ μέσων, ἔχθρα καὶ ἀφοσίωσις ἀδίστακτοι ἀνευ προσωπικῶν ἀφορμῶν ἐν τῇ τῶν ἐπικρατειῶν κυβερνήσει, ἡ πεποθήσις τῆς ἀθνασίας αὐτῶν καὶ ἐπομένως μακροὶ καὶ μεγάλοι σκοποὶ ἐν τῇ πολιτικῇ, ἡ δόξα καὶ τιμὴ πρὸ τοῦ ἐπικερδοῦς ἐν τοῖς πολέμοις νίκη ἢ θάνατος, ἐν τοῖς ἡθικοῖς νόμοις καὶ εὐκρίνεια, ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ βαθύνοια ἀνευ σκότους, δξύννοια ἀνευ λεπτολογίας, εὐθύς ὑψηλὸς λόγος, ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἐν ταῖς τέχναις εὐρύτης καὶ φυσικότης, ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀξιοπρέπεια, καὶ ἐν πᾶσι σεμνοπρεπὲς ἀπλότης χαρακτηρίζουσι τοὺς εὐτυχεῖς τούτους αἰῶνας.

Ἡ ἀντίθεσις θέλει καταστήσῃ ἐπισημνότερον τὸ κάλλος τοῦ ὑπὸ τῶν μεγάλων χαρακτήρων εἰς τὸν αἰῶνά των διδομένου τύπου. Τί βλέπομεν καθ' οὗς χρόνους ἀνελήφθησαν; πολλὰς μὲν ἰδέας κυκλοφορούσας ἀλλ' ὀλίγας ἀρχάς, ὀλίγας ἰδέας ῥιζοῦμενας ἐν τῷ πνεύματι, καὶ εἰς τὰς πράξεις ἐπενεργούσας κρισίμως, δραστηριότητα μὲν διανοητικὴν, ἀλλὰ συνεχεῖς μάλλον ἀνατροπὰς ἢ ἀληθεῖς προόδους καταφρόνησιν τοῦ παρελθόντος, ὀλιγωρίας καὶ ἀλαζωνίας ἀποτέλεσμα, βαθεῖαν πρὸς τὸ μέλλον ἀδιαφορίαν, θυσιάζουσιν εἰς στιγμιαίαν εὐπραγίαν τὰς ἐπερχόμενας γενεάς, καὶ τὰ τέκνα ἀποκληροῦσαν ἀφ' οὗ τοὺς πατέρας ἀπεξέδυσεν ἐφ' ὧν σχέδια ταχέως συλλαμβανόμενα καὶ ἐγκαταλειπόμενα, ἐκ τῆς κεφαλῆς πηγάζοντα ἀνευ ἐγκαρδίου ἀποράσεως, καὶ ὡς ἐγεννήθησαν νεκρούμενα· τὸλμην ἐν τοῖς σκοποῖς καὶ ἐν τῷ ἔργῳ δειλίαν.

Κατὰ τὰς περιόδους ταύτας τί ἐγένεον ἡ ἐπιστήμη, ἡ τέχνη, ἡ θρησκεία, αἱ πολιτικαὶ κοινωνίαι;

Ἡ ἐπιστήμη; ἐκ τοῦ φύσει ὑψηλοῦ βαθμοῦ τῆς καταβιβαζομένης, τιμᾶται ὡς ἐκ τῆς ἐλαχίστης αὐτῆς ἀξίας, τοῦ ὁφέλους, καὶ, ὡς ἀνεῖ καθ' ἑαυτὴν μὴν ἔχουσα ἀξίαν, καθίσταται ἀπλὸν ὄργανον· εἰ πλεῖστοι τῶν ἐπιμελουμένων αὐτὴν θεωροῦσι μόνον τὰς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐφαρμογὰς, καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν ἐπιτυχίαν, εὐδαίς δὲ ἐξ ἀφιλοκερδοῦς καὶ καθαροῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος προτιμᾷ τὴν ἀλήθειαν τῶν τῆς ἀληθείας πλεονεκτημάτων.

Τί γίνεται ἡ τέχνη; καταλείπει τὸν ἰδανικὸν κόσμον, φυσικὴν αὐτῆς χώραν, καὶ μένει ἐν τῇ πραγματικότητι, καὶ ἐνῶ εἰς αὐτὴν νὰ καταβαίῃ ὡφείλει μόνον, ἵνα λαμβάνῃ τὴν ἐνδύουσαν τὰς ἰδέας μορφὴν, ἐν αὐτῇ ἐγκαθίσταται, προσηλοῦται, αὐτὴν βλέπει, γνωρίζει, μιμνῆται. Οἱ ὑποθετιμένοι φιλοτέχνουσι ἀπὸ τὴν τέχνην αὐξήσιν τῶν αἰσθητικῶν ἡδονῶν, καὶ κατάπαυσιν τῆς ἀνίας τῶν ἀνίηκτον βλέποντες δυσχέριαν ν' ἀπαρνηθῶσιν ἑαυτοὺς καὶ εἰς τὸν ἀληθῆ νὰ μετενεχθῶσι τῆς τέχνης κόσμον, ἐπιθυμοῦσιν, ἀνευ ἀγῶνος φαντασίας, ἑαυτοὺς ν' ἀνευρίσκωσιν ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἐν ταῖς γραφικαῖς τέχναις· οἱ δὲ καλλιτέχναι καταδεδικασμένοι νὰ ἐργάζωνται διὰ τοιοῦτον δημόσιον, ἐκπίπτουσιν ἀνεπιστήτως, ἐκτελοῦσιν ἔργα ἀναλογούντα τὴν τῆς διαταπύσεως γενεᾶς μετριότητα, ἀδιαφοροῦσιν ἀντὰ ἔργα τῶν ἐπιζητῶσιν, ἀρκεῖ νὰ τοὺς ζήσῃσι, ἡ ἀθανασία δὲν τοῖς φαίνεται ἀνταξία πλουσίᾳ καὶ ἡδυπαθοῦς βίου, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ μεγαλοφυΐα καταβαίνει ἐνίοτε μέχρι τοῦ αἰῶνός τῆς, ἀντὶ μέχρι ἑαυτῆς νὰ τὸν ὑψώσῃ.

Τί γίνεται ἡ θρησκεία; ὡς πρὸς τὰς κυβερνήσεις μὲν εἶνε μόνον χαλινὸς τοῦ λαοῦ, μουσικὴ τις ἀστυνομία, διὰ δὲ τὰς ἐκτεθλημμένας ψυχὰς ἡδέων ῥεμβασμιῶν πηγὴ, ἐπενεργούσα ὡς ἡ μουσικὴ εἰς τοὺς λεπτοὺς ὁργανισμοὺς, διὰ δὲ τοὺς πλείστους, πεπάλαιωμένη παράδοσις, ἀπρηχαιωμένη πα νουργία, ὠφελήσασα ἄλλοτε, καὶ σήμερον περιττὴ· δὲν συλλογίζονται ὅτι ἡ θρησκεία εἶνε ἡ αἰωνία τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ ἀπειρον σχέσις, τὸ στέμμα τῆς ἀνθρωπότητος.

Τί γίνεται ἡ πατρίς; τόπος, ἔπου ἐκ πύχνης γεννώμεθα, μὴτ' αἰσθημα ἐμπνέων, πῆτε καθήκοντα ἐπιβάλλων, μήτε θυσιᾶς ἀξίῳ, ἔπου μένει τις ἐνδοσφ' εὐχαρίστως, καὶ τὸν ὅποιον ἀδιαφόρως ἀφίνει, ἅμα κίνδυνοι ἀπειλοῦσιν, ἡ δύναται κάλλιον ἀλ-λαχοῦ νὰ ζήσῃ.

Τί γίνονται αἱ ἐπικράτειαι; Δὲν θεωροῦνται ὡς ἡθικὰ πρόσωπα ἔχοντα καὶ ἐπιβάλλοντα δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, μηδὲ ὡς ὁργανικὰ σώματα, τῶν ὁποίων τὰ ἄτομα συμεῖσι εἶναι μέρη καὶ ὑπάρχον μόνον διὰ τῆς τοῦ ἔλου ζωῆς, ἀλλ' ὡς τυχαία ὄντων ἀθροίσματα, ἔπου ἕκαστον ἀποτελεῖ ἔλον, καὶ δύναται κάλλιστα νὰ ὑπάρξῃ ἀνευ τῆς τοῦ σώματος συντηρήσεως· αἱ κυβερνήσεις δὲν θεωροῦνται ὡς ζωϊκαὶ καὶ ὁργανικαὶ ἀρχαί, ἀνευ τῶν ὁποίων τὰ ἄτομα, ὑπὸ τῶν φυσικῶν κινούμενα τοῦ ἐγώισμοῦ ῥοπῶν, πίπτουσιν εἰς διάλυσιν, ἀλλ' εἶνε στεφάναι· μάλλον ἢ ἦττον δυναταί, ἐμποδίζονται πρὸς καιρὸν σεσηπούσας σαναίδας νὰ πέσωσιν ὡς σωρός.

Ἰδοὺ τί ἐγένεον κατὰ τὰς ἐστρημένους μεγάλων χαρακτήρων ἐποχάς, ἡ ἐπιστήμη, ἡ τέχνη, ἡ θρησκεία, ἡ πατρίς, ἡ κοινωνικὴ τάξις, πάντα τὰ παρ' ἀνθρώποις ἱερά. Τότε δὲν γνωρίζουσιν ἀγάπην ἡ μῖσος, διότι διὰ πάθῃ ἰσχυρὰ δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μόνον νὰ προσεκολλῶνται εἰς τὸν ὠφελεῦντα ἢ δυσχόμενον, καὶ νὰ βλάπτωσι τὸν βλάπτοντα. Πολλὰ

δμιλοῦν καὶ πράττουσιν ὁλίγα, αἱ τέχναι γίνονται καμψαί, ἡ ἐπιστήμη κοινὴ καὶ δημώδης, ἡ πολυτέλεια ἐφημέρος καὶ μικροπρεπής, οἱ τρόποι ἀγενεῖς καὶ κοινοί· τότε εἶναι τις ἀνεξίτητος ἐξ ἀδιαφορίας, φιλάνθρωπος ἐκ μαλακότητος, εἰρηνικὸς ἐκ φιλησυχίας· ζητεῖ μᾶλλον τὴν ἀσφάλειαν ἢ τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τιμὴν, καὶ πρὸ πάντων τὴν ἰδίαν ἐαυτοῦ ἀσφάλειαν· προτιμᾷ ἀθλίως νὰ ἔρπῃ· ὅχι ν' ἀποθάνῃ ἐνδόξως. Τὰ πάντα σμικρύνονται, ὁ δὲ κόσμος, χαρακτήρων ἐστερημένος μεγάλων, πτώμα εἶναι ἔχνη σῶζον ζωῆς, καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ τὰς εὐγενεῖς τοῦ πρὸς τὸ ἄπειρον τάσεις ἀπολέσταν καὶ τὴν ἰσχὺν τὴν συνιστῶσαν τὴν ὑπαρξίν, οἶκτον καὶ ἀγρίαν ἐμπνέει. Τοιαύτη ἡ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κόσμου κατάσταση κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς πέμπτης Μ. Χ. ἐκατονταετηρίδος. Ἀνεφάνησαν δ' οἱ κατακτηταί, αἱ τοῦ θεοῦ μάστιγες, τὸ κακὸν θέλοντες καὶ τὴν δούλωσιν πάντων, ἀλλ' ἠξέφροντες τί ἤθελαν· προσβαλλόντες τὸν πολιτισμὸν μετὰ τοῦ πλούτου αὐτοῦ, καὶ μετὰ σιδηρᾶς διώξαντες βλάβου τοὺς διεσθαρμένους λαοὺς, εὐκόλως ὑπερενίκησαν τὴν ἐξηχρειωμένην γενεάν, οἱ δὲ μεταγενέστεροι φρίκην μὲν πρὸς τοὺς τυράννους ἠσθάνθησαν, οἶκτον δὲ ὅχι πρὸς τὰ θύματα, δικαίως.

Ὅπως μεγάλη μεταξὺ τῶν αἰώνων διαφορά! ποτὲ μὲν καμπληθεῖς παρουσιάζονται μεγάλοι χαρακτήρες, καὶ εἰς ὅλους τοῦ συγχρόνου των δίδουσι δραστηριότητα καὶ ὕψος, ποτὲ δὲ σπάνιοι εἶναι τοσοῦτον, ὥστε ὁ αἰὼν ἅπας εἰς ἐξουδένωσιν πίπτει.

Πόθεν προέρχεται τὸ φαινόμενον τοῦτο; νὰ αἰτιωθῶμεν τὴν φύσιν; εἶναι ἄραγε κατ' ἐποχὰς γονιμωτέρα καὶ δρατικωτέρα, ἢ, τῶν μεγάλων χαρακτήρων τὰ σπέρματα, ἐπίσης κατὰ τοὺς αἰῶνας διανεμημένα, πνίγονται πολλάκις ἀγνωστα, ἐλλείψει τῶν τῆς ἀναπτύξεως των συνθηκῶν;

Ἐπειδὴ τὸ τοῦ χαρακτήρος μεγαλεῖον ἐκ δύο συνίσταται στοιχείων, τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεως, καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς θελήσεως τῶν ἰδεῶν κράτους, συνυποθέτει ὕψος ψυχῆς καὶ δύναμιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἄγρια ἔθνη, γωνιρίζουσι μόνον τῶν ἀναγκῶν τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν ὀργάνωσιν τὴν ῥώμην, τὰ δὲ βάρβαρα τῶν παθῶν μόνον τὴν ἰσχύν, ἀμφοτέρω ὅσον ἐξωτερικῶν κινούμενα ἐντυπώσεων, καὶ ἐν τῇ ὕλῃ περιτετυλιγμένα τοσοῦτον, ὥστε εἰς τὸν κόσμον τῶν ἰδεῶν, δὲν ὑψοῦνται· καθ' ἣν δ' ἐποχὴν αἱ τῶν τεχνῶν πρόοδοι ἐπενέγκωσι τὰς τῆς πολυτελείας, καὶ αὕτη τὰς ψυχὰς ἐκηλύνη, ἡ θελήσις ἀμβλύνεται, ἐλλείπει τὸ ἀναγκάσιον πρὸς σύλληψιν τῶν ἰδεῶν ὕψος, καὶ μάλιστα ἡ πρὸς ἐκτέλεσιν δύναμις. Τὰ δύο ἄκρα ταυτίζονται, καὶ ὁ ἀνώτατος τοῦ πολιτισμοῦ βαθμὸς φέρει οἷα ἀποτελέσματα κ' ἡ παντελὴς πολιτισμοῦ ἐλλείψει· εὐχρέστους ἐντυπώσεις ζητεῖ τις μόνον, καὶ ἐπανατίθεται ὑπὸ τῶν ἀναγκῶν τὴν κηδεμονίαν· παύουν οἱ μεγάλοι χαρακτήρες.

Εἰς τὸν ὑπὸ τῶν πολιτικῶν κοινωνικῶν διατρεχόμενον κύκλον καταλληλότατος πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν μεγάλων χαρακτήρων χρόνος εἶναι ὁ τῆς βαρβαρότητας καὶ τῆς καλλιστερημένης διαφθορᾶς ἐπίσης ἀπέχων. Τὰ ἔθνη, εὐφάνοντα εἰς τὴν ἐνοῦσαν τὴν ἀνθρῆσιν καὶ τὴν ὀριμότητα περίοδον, ἀποδέχονται τὰς διανοητικὰς ἰδέας, διατίθενται εἰς ἐνθουσιασμὸν καὶ θυσίας, ἐννοοῦσι τὴν ἰσχὺν καὶ εὐστάθειαν.

Εὐχομαι τέλος, καθὼς οἱ βοτανικοὶ τάττουσι κατ' οἰκογενεῖς τὰ φυτὰ, καὶ καθὼς ὁ ἐνδοξος Ὑμβόλδος εἰς τι ἀγγλίσουν δοκίμιον συνῆψεν αὐτὰ κατὰ τὸ ὑπ' αὐτῶν εἰς τὰ τοπία διδόμενον χρῶμα, καὶ τὴν

φυσιογνωμίαν, τῶν νὰ γραφῇ καὶ τῶν μεγάλων χαρακτήρων ἡ ἱστορία, συναπτομένων κατὰ τὴν διὰ τοῦ βίου των ἐκτελεσθεῖσαν κυρίαν αὐτῶν ἰδέαν.

Ἡ Πατρις, ἡ ἐλευθερία, ἡ θρησκεία, ἡ ἐπιστήμη θέλει ἐκάστη τοὺς ἥρωας τῆς ἀθροίσει περὶ τὴν ἰδίαν αὐτῆς σημαίαν· καὶ τῶν ἥρῶων τὰ στίφη, κατ' ἰσχὺν θελήσεως παράλληλα, θέλουν δαίξει ὡς ἐκ τῶν διαφόρων σκοπῶν τῶν γενναίων παθῶν των, ποικίλους τρόπους, χαρακτήρας, καὶ σχήματα· οἱ αἰῶνες καὶ τὰ ἔθνη περὶ τὰς ἐνδόξους σημαίας θέλουσι συνενωθῇ. Ὁ Ἀριστείδης καὶ ὁ Σουλλὺς, Ὁ Φωκίων καὶ ὁ Βαρνεσευλόδης, ὁ Ἐπαμινώνας, ὁ Ρούστερ καὶ ὁ Σουερίν, ὁ Ἀννίβας καὶ ὁ Ῥηγοῦλος, ὁ τῆς Ῥωσσίας πλάστης Πέτρος, καὶ ὁ Β. Φριδερίκος θέλουσι φανῇ ὑπὲρ πατρίδος ζῶντες καὶ ἀποθνήσκοντες.

Ἡ ἐλευθερία θέλει παρατάξει τὸν Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα, τὸν Κάσσιον, τὸν Βρούτον καὶ τὸν Γουλιέλμον Τέλλον, τοὺς Γράγκους, καὶ τὸν Ἰωάννην Οὐίττ, καὶ τὸν Ἀλγερινῶνα Σιδνέϋ, τὸν Ἀρμήνιον καὶ τὸν Σάξωνα Μαυρίκιον, τὸν Σερτόριον καὶ τὸν Κολιγνὺ, τὸν Μιθριδάτην καὶ τὸν Γ. Γουλιέλμον.

Ἡ θρησκεία θέλει ἐνώσει τοὺς διὰ τοῦ νοδὸς ἢ διὰ τοῦ στήθους ὑπερμαχήσαντας. (4)

Λατρεῦται τῆς ἐπιστήμης καὶ ἀληθείας, ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Φενελὼν, ὁ Ζήνων καὶ ὁ Πασχάλιος, ὁ Πλάτων καὶ ὁ Μαλεβράγχων, ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Λευναίτιος καὶ ὁ Κάντιος, ὁ Γαλιλαῖος καὶ ὁ Νεύτων διὰ μυστικῆς ἑλξεως θέλουν εὑρεῖ ἀλλήλους.

Ὁ Τάσος καὶ ὁ Πουσσίν, ὁ Δάντης καὶ ὁ Μίλτων, ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Βιργίλιος, ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Σακεσπῆρος, ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Γαίτης, ὁ Πίνδαρος, ὁ Κλόποτοκκ, καὶ ὁ Γράϋ, θέλουν ἐπὶ τῆς ἰδανικῆς τέχνης προσηλῶναι τὰ βλέμματά των γαληνιαία, ἢ συμπαθεῖ καὶ διάπυρα.

Ὅποια ἐξαισία συνένωσις! ὅπως μεγάλη παραλληλισμῶν πηγὴ! ὅποια τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας ἀνέγερσις! ὅπως ἐνθουσιαστικὸν δι' ὑγιεῖς ψυχὰς θέαμα! τὸ ἔργον μεγαλοπρεπὲς καὶ δεινόν, ἀλλ' ἐλλείψει ἐντελοῦς ἐπιτυχίας, ὁ ἐπιχειρήτων θέλει τοῦλάχιστον ἔχει τὴν παρηγορίαν τοῦ ζῆν μετὰ τοῦ ἀνθους τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ μέγας γίνει διὰ τῆς τῶν μεγάλων χαρακτήρων τῆς ἀνθρωπότητος σχέσεως αὐτοῦ.

Θ.

ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΙΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Εἰς παιδικὸς φίλος.

Ἐκτασις. — Ὁ χαλὸς διάβολος. — Ὁ θῆλος τοῦ οὐρανοῦ. — Τὸ δίαστημα. — Ὁ αἰθέρ. — Ἡ ἑλξίς. — Ἡ κεντρόφυς δύναμις.

Ἐκαθήμεν εἰς τὸ παράθυρόν μου ἀκούων τὸ μελωδικὸν ἄσμα ἀηδόνος, ἥτις εἶχε πῆξῃ τὴν φωλεάν τῆς εἰς πλησιόχωρον κήπον· ἡ νύξ ἦν τερπνοτάτη

(1) Ὁ Συγγραφεὺς, καθ' ὃ διαμαρτυρούμενος, ἀναφέρει ἐδῶ τὸν Ἅγιον Ἀδελφόν, τὸν Λαυρεντίον, τὸν Γουσταῖον Ἀδελφόν τὸν Καλθίνον, καὶ Γουλιέλμον τὸν Σιωπηλὸν καὶ τὸν Δοῦκα τοῦ Ῥοχάν κλ. ἡμεῖς, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως συμπεριλαμβανομένης, ἔχομεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοὺς εἰς ἅπαντας γνωστοὺς ἁγίους πατέρας, κληρικοὺς, μάρτυρας, κατηγιασμένους αυτοκράτορας, συντελεστικότερον ἡγωνισαμένους ὑπὲρ τῆς καὶ ἐθνικῆς τοῦς πιστοὺς μέχρι τοῦτε σωστικῆς θεητικῆς ἡμῶν. Σ. Μ.